

ויטני יוסטון

תקליטים

ויטני יוסטון

ויטני יוסטון, כך נקרא תקליטה השני (אלא מה? שתקרא אותו שושנה דמארי?). הוא לא רע כשל עצמו. התקליט בסדר, סביר. כשאתם שומעים את התקליט, תביטו בתמונה שלה. או ב"טוח שתיהנו. חבל באמת שהתקליט לא יפה כמוה, אבל רק בשביל התמונה ש"לה כדאי לקנות אותו.

דני סנדרסון

חכם על קטנים

ברוך כלל, כשמבקרר התקליטים נותנים מחמאות לתקליט של זמר. הם מבקרים קשות את התקליט הבא של אותו זמר. למה? ככה. זה גם מה שקורה עם דני סנדרסון. תקליטו הקודם זכה במחמאות איך ספור, ואילו זה, חכם על קטנים, תקליט הרומה לתקליט הקודם, זוכה בקיתונות של רותחין; המבקרים כועים סים על זה שהוא לא שר מהבטן, שהוא לא שר על דברים שכואבים, לא שר שירימחאה ושהוא לא דני סנדרסון ה"ציון צמיה, תעולם חוח

דני סנדרסון

אמיתי (אולי באמת הם יספרו לו מי זה דני סנדרסון). "החמצה", בישרה כותרת גדולה באחד העיתונים. מה הם רוצים ממנו? תתארו לעצמכם בקורת על ברוס ספירנגסטין, ש"תאמר שאין לו די הומור. דני סנדרסון הוא מותק של זמר, הוא לא מתיימר להיות נביא זעם וזמר מחאה, ואין צורך שיהיה כזה. הוא עזר שה דברים שבהם הוא טוב, שירים קליי לים ומצחיקים, ובוהו הוא נהדר. חן. נותר רק לקוות שהוא ימשיך בר"כ ש שלו, ולא ישים לב למבקרים המל"עיוזים. הקהל — וזה בטוח — איתו.

נערת השבוע

את כרמית בודהנה (17) פגשנו בחצר בית-הספר מישלב. היא יושבה על הריצפה, וקראה בעיון בחוברת: כשהתקרבו, נוכחנו לדעת שזו לא חוברת כימיה, ולא אנגלית. זהו קטלוג ביגדייהים של גוטקס. כרמית הרימה ראשה, חייכה ואמרה: "אני כל-יך מתכה לחופש הגדול, ללכת לים לעשות חיים! בינתיים אני יכולה ליהנות רק מהתמונות." מה היא עוד מספרת על עצמה?

כרמית בודהנה

"אני אוהבת לבלות בדיסקוטקים ובפאבים. מתלבשת ספורטיבי, נהנית ממכוניות יפות, ונוסעת על אופניים. חבר אין לי, אבל אני מאוהבת. כאלו אוהבת." ופה, באופן טיביעי, מגיעה שורה של מחמאות (כפרה, יפה, משגע, חתיך, וכך הלאה, במשך 10 דקות).

עצם העניין

שי כרם

עצם העניין. מדור חדש. נועד לצעירים בגיל (ומותר לצעירים ברוחם). אם יש לך מה לתרום, להציע, להגיד, להלל, לשבח ולשאר — כתוב ל"עצם העניין", העולם הזה, ת"ד 136, תל-אביב. בכל שבוע יוגרל תקליט חדש לגמרי בין המשתתפים מיוזמתם במדור.

הופעות

רוק נחוללבן

רוק רטוב. הוא שמו של מופע רוק, שיימשך 49 שעות רצופות, ושיטלו בו חלק מיטב אמני הרוק הישראלי. המרתון ייערך במיסגרת "חגיגות הזמר העברי בערד". הוא יתקיים בשטח הכריכה העירונית של ערד, והמארגנים מטיחים שבין המופעים אפשר יהיה לטבול בכריכה (רק בגלל זה המרתון נקרא רטוב. לתשומת-לכם של בעלי הראשים הכחולים).

אדם

אריאל זילבר

יהודית רביץ

סרט

נעזב את זה...

סרט חדש, שנכתבו עליו כבר אלפי מילים: בלז לחופש הגדול. אם במיק רה לא קראתם בשבועות האחרונים ע"י תונים: הסרט מספר על חבורת צעירים לפני גיוסם. ביקורת לא תמצאו כאן, זו נמצאת כמה עמודים מאחור, במדור ה"קולנוע. ככל זאת הערה קטנה: הסרט מתרחש בשנת 1970. באחד הקטעים המרגשים, כשאחד הצעירים מתגייס לצבא, נראית לפתע על המסך מכונית סוברו חדישה. המכונית, שנראתה כבר במשך שניות ארוכות, גרמה לפרצי צחוק עזים, שלא במקום, אצל שכני לכסא.

בקטע אחר רואים כבר ברור פירסומת לקולור אקספרס. רשת-מעבדות ל"פיתוח תמונות בתוך בשעה. ב"ס 1970 לא חשבו על זה בכלל. כשתם הסרט, מופיעה על המסך רשימת-התודות, ואז מה מגלים: "תודה לקולור אקספרס" האם יכול להיות ש... טוב נעזבו את זה. אגב, מה קרה למבקרים חדיהעין? הם לא ראו את זה, או שמא היחסים האישיים שלהם עם רנן שור, בימאי הסרט... טוב, נעזבו גם את זה.

בריחות

מה הנושא שהכי מעניין אתכם? את האמת. הכייהכי. או הנה שתי בריחות על הנושא הזה.

כואב נורא

שני בחורי ישיבה מחליטים שזהו זה, הם חייבים לעשות את זה בפעם הראשונה בחיים: לשכב עם בחורה. אחרי המון התלבטויות והיסוסים הם מחליטים ללכת לזונה. טוב, מגיעים לאן שצריך. ניגשים לזונה וזו מוריעה להם: "צריך לשים גומי!" הם שואלים בתמיחה: "למה?" והיא עונה: "כרי שלא אכנס להריון." שוב מתלבטים האברכים, לבסוף הם מסכימים. עושים מה שעושים וחוזרים לישיבה. אחרי שבועיים ניגש אחד מהם לשני ולחוש לו: "תגיד לי, כואב לך?" והוא עונה לו: "כן, נורא כואב." ואז אומר הראשון: "די, נמאס לי מהזונה הזו. מצידך שתכנס להריון, אני מוריד את הגומי!"

בת-שבע

ילדה אחת ניגשת לאמא שלה ושואלת: "אמא, ילדה בת 7 יכולה להיכנס להריון?" עונה לה האם: "לא, מתוקה שלי." רצה הילדה לחררה וצועקת: "יאללה, חבר'ה, אפשר לגמור בפנים!"

"תמיד תישאר מודה!"

בימה חופשית

שבע שנים לא ראיתי אותו. השבוע פגשתי אותו ברחוב. מוטי כהן, המחנך שלי בכיתה ד', התרגשתי מאוד. פיתאום, בבתאחת, הייתי אני התלמיד והוא המורה. לחצתי לו את היד בפהר מטויים (שלא יעבור כנראה לעולם), ורק אחרי כמה מילות-נימוסין, נוכחתי לדעת שזה לא אותו המורה. פיתאום שמתי לב שהוא לא כל-יך גבוה; שרעמת-השיער השחורה הפכה לשיער דליל ולבן, והקול הרועם והאימתני נשמע שקט וסדוק. הוא גם לא נראה מפחיד כאז. רק המיקטרת, אותה מיקטרת שבגללה קראו לו כולם פופאי, נשארה בוויית הפה. בדיוק כמו אז. עמדנו ברחוב והעלינו זיכרונות, נזכרנו איך פעם, כשהוא רצה לתאר לנו את הרמה הידודה של הקהל במיגרשי הכדורגל, הוא עמד על השולחן והתחיל לצוות: "השופט כן-זונה! השופט כן-זונה!" עם כל צעקה, הוא התלהב יותר ויותר, הניף ידיים וצרח: "השופט כן-זונה!" לפתע נפתחה הדלת בסערה, והמנהל ניצב בפתח. עברו כמה שניות עד שהמורה הבחין במנהל הנדהם.

וזה לא היתה אה-נהעימות היחידה שלו עם המנהל. תמיד כשהיה מתחיל ללמד, הוא היה מזכיר שלא לגעת בחפצים שעל השולחן. אם תלמיד היה נוגע במשהו, הוא היה זורק את החפץ מהחלון. יום אחד זרק, כהרגלו, מחרד של אחד התלמידים מהחלון. אחרי כמה שניות הגיע לכיתה המנהל, סמוקלחיים. הוא אמר: "אני רוצה לדעת ברגע זה מי מהכיתה הזו זרק לי מחרד על הראש!"

כשהמשכנו להעלות זיכרונות, אמרתי: "המורה, אתה זוכר ש...?" והוא מחייך ואמר: "אתה יכול לקרוא לי מוטי!"

כ"לא? ענית, "בשבילי תמיד תישאר מודה." כשנפרדנו לשלום, שמתי לב, שבנו כפוף והליכתו קשה. אולי זה גם היה כך כשהוא היה המורה שלי? בבית הסתכלתי כמראה וראיתי שגם אני כבר לא ילד... בני חדר, חולון